

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1078/2021
20.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Дедић, адвокат из ..., против туженог "Fantini Scianatico" ДОО из Београда, чији је пуномоћник Предраг Јањић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1369/18 од 21.10.2020. године, на седници одржаној 20.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1369/18 од 21.10.2020. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 2222/17 од 30.01.2018. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог број ../015 од 06.05.2015. године, којим је тужилци отказан уговор о раду број .. од 01.12.2007. године, због престанка потребе за њеним радом услед организационих промена у предузећу, да се обавезе тужени да врати тужилцу на рад и накнади јој трошкове поступка (став први изреке). Обавезао је тужилцу да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 167.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 1369/18 од 21.10.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2222/17 од 30.01.2018. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП. Ревизија је изјављена и због битне повреде одредаба парничног поступка. Међутим, како се у ревизији одређено не наводи о којој се евентуално учињеној битној повреди одредаба парничног поступка ради, а прописаној као разлог за изјављивање ревизије одредбама члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП, то се у том делу ревизијом не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са завршеном школом за ПК радник II степена стручне спреме, занимање ..., била у радном односу код туженог на неодређено време. Услед наглог пада потражње за грађевинским материјалом и опекарским производима, дошло је до реорганизације и укидања одређених радних места, а ради смањења трошкова и продуктивнијег обављања производње. Скупштина туженог је донела одлуку о организационој промени и покретању поступка утврђивања вишка запослених бр. 272/15 од 22.04.2015. године, којом одлуком је било предвиђено укидање одређених радних места, међу којима и радно место Правилником о изменама Правилника о организацији и систематизацији послова бр. 272-01/15 од 22.04.2015. године, укинута су послови ..., на којима је тужиља била запослена, после чега је тужени донео Одлуку о проглашењу технолошког вишка запослених и исплати отпремнине бр. 278/015 дана 04.05.2015. године, на основу које Одлуке је утврђено да је престала потреба за радом 9 запослених, међу којима и тужиља. Тужени је у време доношења ове одлуке у радном односу на неодређено време имао 44 запослена. Оспореним решењем тужиљи је престао радни однос као технолошком вишку и исплаћена јој је отпремнина. Оспорено решење је донео Панагиотис Сарингелос, који је решењем Агенције за привредне регистре уписан као заступник туженог и одлуком директора туженог бр. 412/014 од 31.12.2014. године овлашћен да одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је одбијен тужбени захтев тужиље, којим је тражила поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа тужиљи отказом уговора о раду и да се обавезе тужени да врати тужиљу на рад, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

У спору из радног односа, суд, законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињенично стање из оспореног решења.

Оспорено решење бр. ../015 од 06.05.2015. године је донето на основу члана 158, 179. став 5. тачка 1., члана 185. и члана 186. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14) и члана 39. Правилника о раду туженог.

Како је доношењу оспореног решења претходило доношење Одлуке туженог од 22.04.2015. године, о организационој промени и покретању поступка за утврђивање вишка запослених, којом одлуком је било предвиђено укидање одређених радних места, међу којима и радно место ..., затим донет и Правилник о изменама Правилника о организацији и систематизацији послова од 22.04.2015. године, којим су укинута послови ..., на којима је тужиља била запослена и Одлука од 04.05.2015. године, о проглашењу технолошког вишка запослених и исплати отпремнине, то је тужени поступио у складу са одредбама члана 153.-159. Закона о раду, којима је прописан поступак решавања вишка запослених.

Одредбом члана 48. став 1. Закона о раду је прописано да, директор, односно други законски заступник послодавца може да заснује радни однос на неодређено или одређено време.

Одредбом члана 192. став 1. Закона о раду је прописано да, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује: 1) у правном лицу - надлежни орган код послодавца, односно лице утврђено законом или општим актом послодавца или лице које они овласте; и 2) код послодавца који нема својство правног лица – предузетник или лице које он овласти. Одредбом става 2. овог члана, да, овлашћење из става 1. овог члана даје се у писаном облику.

Одредбом члана 39. став 1. Правилника о раду туженог од 31.12.2014. године је предвиђено да, доношење одлуке о технолошким, економским или организационим променама и покретању поступка утврђивања вишка запослених спада у надлежност скупштине друштва. Одредбом става 2. овог члана, да, о правима, обавезама и одговорностима услед престанка потребе за радом запосленог, одлучује надлежни орган код послодавца, односно лице утврђено законом или општим актом послодавца, у конкретном случају законски заступник или лице које он овласти.

Првостепени суд је утврдио и то: на основу решења Агенције за привредне регистре од 07.10.2014. године, да је у Регистар привредних субјеката регистрована промена података код туженог, па да је у промени осталих заступника уписан "Panagiotis Saringelos", чији је начин заступања самосталан; на основу уговора о правима и обавезама заступника који није засновао радни однос бр. 207/014 од 08.10.2014. године, закљученог између туженог и Panagiotisa Saringelosa (заступник), да је предмет овог уговора уређивање међусобних права и обавеза послодавца и заступника који није засновао радни однос, у циљу да се уреде права и обавезе у вези са радно-правним статусом заступника за време трајања мандата, који је одређен Одлуком о избору и именовању од 02.10.2014. године, а после уписа у АПР по решењу од 07.10.2014. године, да ће заступник обављати послове предвиђене оснивачким актом и другим општим актима послодавца; и одлуке директора туженог бр. 412/014 од 31.12.2014. године, да је директор туженог овластио заступника Panagiotisa Saringelosa да одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, а које овлашћење важи до писменог опозива истог.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да Panagiotis Saringelos као потписник у својству законског заступника Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова од 22.04.2015. године и оспореног решења о престанку радног односа тужиљи од 06.05.2015. године у време доношења ових аката

није имао радну дозволу за запошљавање, у смислу члана 2. став 1. тачка 2. Закона о запошљавању странаца, због чега су одлуке које је он донео ништаве.

Ово из разлога, како то правилно закључује и другостепени суд, што је именовани Panagiotis Saringelos у тренутку доношења оспореног решења био уписан у Регистар АПР-а у својству законског заступника туженог, био овлашћен да одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа и са туженим имао закључен Уговор о правима и обавезама заступника без заснивања радног односа. Дакле, оспорено решење је донело лице које је било овлашћено да о томе одлучује у складу са одредбом члана 192. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 39. став 2. Правилника о раду туженог.

Како је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа, то је правилно одбијен и тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да врати тужиљу на рад, на основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиље, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**